

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De canonico Leodiensi ad praedicationem S. Bernardi co[n]uerso, & de
Angelo, quem specie monachi vidit co[n]fiteri volentis, cap. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Multæ sunt causæ conuersionis: quidam enim conuerti videntur sola vocatione siue inspiratione Dei: alij solo instinctu spiritus maligni, nonnulli quadam leuitate animi, plurimi etiam per ministeriũ conuertuntur aliorum, videlicet verbo exhortationis, virtute orationis, exẽplo religionis. Sũt & innumeri, quos trahit ad ordinẽ multiplex necessitas, id est infirmitas, paupertas, captiuitas, erubescẽtia alicuius culpæ, periculũ vitæ, timor vel experimentũ pœnæ gehennalis, desiderium patriæ cælestis. Talibus congruit illud Euãgelicum; Compellere intrare. *Luc. 14.*

APOLLONIVS: Licet hæc videantur probabilia, minũs tamen sufficient, nisi annexa fuerint exempla. **CÆSARIVS.** Quod quidam conuertantur sola Dei vocatione, ex hoc, quod nunc subiungam, poteris exemplo dinoscere.

*Causæ
conuersi-
onis.*

Temporibus Conradi regis Romanorum, cum sanctus Bernardus prædicaret crucem in Leodio, quidam canonicus maioris ecclesiæ prostratus in oratione ante quoddam altare, vocẽ huiusmodi cælitus demissam audiuit: Exi, & audi, euangelium reuixit. Qui mox ab oratione surgens exiit, & virum sanctum crucem contra Saracenos prædicatẽ inuenit: alios quidem signabat, alios ad ordinem suscipiebat; qui compunctus, & Spiritus sancti vnctione intus instructus, crucem suscepit, non tamẽ transmarinæ illius expeditionis, sed ordinis; salubrius iudicans longam crucem imprimere menti, quàm breuem zonam ad tempus asserere vesti: legerat Saluatorem dicentem: Qui non tollit crucem suam quotidie, & sequitur me, non est me dignus. Non dixit vno anno, vel duobus, sed quotidie. Multi post peregrinationes deteriores fiũt, & pristinis virijs amplius se inuoluunt; hi similes sunt canibus reuertentibus ad vomitum, & suis lotis in valutabro luti sui. *Mo-
nachorum vita regularitẽr viuentium tota crux
est,*

*Sola Dei
vocatione
conuersi*

*Luc. 9.
Mat. 10.*

1. Pet. 2.

est, eo quòd in singulis membris eos obedientia crucifigat. APOLLONIUS: Videris mihi præferre ordinem peregrinationi. CÆSARIUS: Non mea, sed auctoritate ecclesiæ præfertur: habet ordo Cisterciensis à Sede sibi Apostolica indultum, vt cruce signatus, vel voto cuiuslibet alterius peregrinationis obligatus, si transire voluerit ad ordinem, coram Deo, & facie Ecclesiæ, sit absolutus. Quod si istæ duæ cruces, ordinis videlicet & peregrinationis, æquè essent salubres, indifferenter fieret commutatio alterius in alterum. Monachus ordinem deserens, & crucem suscipiens, vel, quod tolerabilius est, sine præcepto & licentia ordinis, eidem peregrinationi se mancipans, non Christi peregrinus, sed Apostata iudicatur. Nouit successor Petri, cui socialiter commissæ sunt clauces regni cœlorum, multo fore salubrius intus semper dimicare contra incentiua vitiorum, quàm foris dimicare ad tempus aduersus acies Sarracenorum. Quibusdam tamen conuerti uolentibus sanctus Bernardus non consensit, sed cruce signari præcepit. APOLLON. Non me pœnitet hâc mouisse quæstionem, quia multum me delectat talem audisse solutionem. CÆSARIUS: Secutus est iam fatus clericus sanctum Bernardum cum socio suo Waltero ad Claramuallem, factique sunt ibidem ambo monachi. Côtigit per idem tempus, vt conuentus à Claravalle mittendus esset in Alna monasterium fratrum regularium, eo quòd iisdem fratres reddere se ordini consensissent; habebat autem sæpe dictus Leodiensis magnum desiderium eundi cum fratribus ad ipsum locum, sed timuit dicere patri, verens ne fortè deputeret leuitati; conuersusque ad Dominum orauit, quatenus sibi reuelaret, quid facere deberet. Et facta est vox ad eum: Pete quod vis, & fiet tibi. Tunc accedens ad Abbatem suum audacter, dixit: Pater, si esset voluntas uestra, libenter irem cum fratribus istis: & respondit; Vade cum eis in nomine Domini. Missusque est tam ipse quàm Walterus cum nouo conuentu in Alna. Non multo pòst factus est Prior in eodem loco. Die quadam cum ei vnus monachorum

Matt. 16

chorum de confessione signum faceret, ille, eo quòd Sextam Dominæ nostræ psalleret, innuit ei vt modicum expectaret; interim pulsata est Sexta; & intrauit chorum vterque. Stante Priore in stallò suo, angelus Domini, vt postea patuit, in figura & habitu eiusdem monachi quasi facturus confessionem ad pedes Prioris se prostrauit, quem cum leuare vellet, disparuit; & reuersus in se Prior, intellexit angelum fuisse monachi confiteri volentis, & confessionis repulsam sibi quodammodo improperantis. APOLLONIVS: Valde miror, quòd Angelus sanctus Domini sic humiliter se pedibus hominis prosternere dignatus est. CÆSARIVS: Cum nobis à Prælati nostris negatur, quod salutem nostram impendere tenentur, maximè quod ab angelis nobis deputatis vtiliter suggeritur, quasi ipsis in hoc resistitur. Angelus verò homini, tanquam cœlum terræ, tanquam aurum luto, se prostrauit, vt ex ipso facto, illius negligentia exprobraret, & timore percussum, de cætero cautiorem efficeret. Hinc est quod Saluator in Euangelio dicit, Væ qui scandalizat vnum ex pusillis istis: & post pauca; Angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in cœlis est. Expleta hora canonica, Prior, vocato ad se monacho, dixit ei: Modò fac confessionem tuam; cui cum ille responderet: Bene expectabo domine vsque in crastinum, in hæc verba prorupit; Hodie non gustabo, nisi audiam confessionem tuam: erat enim hora prandij: & acquieuit ille. Ex illa hora Prior Deo promisit, quia nulla eum occupatio, nulla occasio, nō inceptio Psalmi, neque cursus genitricis Dei Mariæ, ab audiendis confessionibus abstraheret, cum signum confessionis videret. Factus verò grandæuus, cum propter corporis debilitatem ad prioratum non sufficeret, laborem Marthæ commutauit in quietem Mariæ: vouit enim Deo, vt singulis diebus psalterium ex integro decantaret, sicq; virtutibus plenus migravit ad Dominum, coniunctus cœtibus sanctorum angelorum. Walterus compatriota eius, qui hæc, quæ dicta sunt, domino Henrico Abbati nostro recitauit, & ipse mihi,

Mat. 18.

Philip. 1. cū cuperet dissolui & esse cum Christo, diceretque
Psal. 41. quotidie in oratione: Quando veniam & apparebo
Isaia 33. ante faciem Dei? vox illi diuina respondit: Regem in
 decore suo videbunt oculi tui. Qui cū moreretur,
 stella lucida de clara super locum migrationis eius
 apparuit, ita vt in tota illa prouincia videretur. **APO-**
LONIVS: Satis credibile est, quod visio stellæ illius ra-
 diantis, meritum designauerit animæ egredientis.
CÆSARIVS: Rectè moueris. Hoc autem scias, quod ra-
 rissimè contingit, vt sole existente in superiori hemi-
 sphærio stella aliqua videatur: quòd verò super mo-
 rientem stella visa est, signum fuit, quòd sancta illa
 anima in magna virtutum celeritate Christo soli iu-
 stitiæ coniuncta est. **APOLLON.** Non miror si Deus
 eos, quos tam euidenter ad conuersionem vocat, tam
 excellenter in morte glorificat. **CÆSARIVS:** Dicam ti-
 bi adhuc conuersionem vnius monachi, in qua per-
 pendere poteris, quia ibi sola operata sit vocatio siue
 inspiratio Spiritus sancti.

CAPVT VII.

IN Ecclesia sanctæ Mariæ ad gradus in Colonia
 erat quidam canonicus nomine Geuardus, ætate
 adhuc floridus, & mundi vanitatibus satis deditus:
 in quadam solennitate, cū statio esset ad eandem
 ecclesiam secundum consuetudinem, affuit & domi-
 nus Euerhardus sancti Iacobi plebanus, vir iustus at-
 que religiosus, & propter suam sanctitatem omni ci-
 uitati reuerendus: qui cū venisset ante ostium
 chori, & introspexisset, contemplatus est eundem Ge-
 uardum in tonsura & habitu monachi Cisterciensis,
 inter concanonicos suos stantem, & miratus valde,
 dicebat intra se: O factus est Geuardus monachus? Et
 cū intellexisset postea visionem fuisse, hoc de illo
 in corde suo iudicauit, quod postea rei euentus pro-
 bavit. Et quia consilium diuinæ dispositionis mu-
 tari non potest, omnimodè in illo compleri necesse
 fuit, quod de eo Deus præostendit. Modico elapso
 tempore idem iuuenis, non sine multorum admira-
 tione, valedicens seculo, conuersus est in Claustro,
 factusq;